

Petancić Davorin:

Svete gore.

Povest.

Prvi del

NOČ V DOBRAVI

Na Mihelovo popoldne je bilo na sv. Gorah tiho in mirno. Lenčka je sedela na klopci pred hišo in se trudila s šivanjem. Zdaj pa zdaj je poskusila kako sveto pesem, pa zopet umolknila. V rdeča lica ji je dahnil rahel nemir. Pepa je počivala v travi in uživala ob podobnih svetnikov, ki jih je nerodno razvrščala po veliki molitveni knjigi. Njen koščeni obraz je sijal od zadovoljstva. Psu se je na široko zehalo. Zalajal je iz dolgočassja in zopet vložil lisasto glavo med prednje šape, da bi zadremal.

»Janeza pa danes ne bo,« je izustila Pepa in se vriskajoče zasmejala. Lenčka je ni pogledala. Zardela je, kakor bi je bilo sram, rekla pa ni ničesar.

»Misliš, da ne vem, zakaj hodi gor? Najmlajša si, pa si taka! O, mama ranjka so prav rekli: Najmlajša bo najgrša. Pa si res.«

Namerila je oči naravnost na njo, da bi videla, če se bo izdala.

»Nič ji ni. Še rdečica ji gine z lic,« je dognala pri sebi in vstala. Tako je bila visoka, kot kak moški in izdelana kot hlapec. Lenčka je dvignila oči in poiskala njene. Ko je slišala, da je vstala, je že kar vedela, da se kesa. Smilila se ji je. Tako je bila dobra in pobožna. Greh je sovražila z vso dušo, pa tudi človeka, ki je greh delal. Imela je rada vse dobre, najbolj pa delo in Marijo.

»Lenčka, nič ne bodi huda. Kar tako sem te podražila, veš. Rada te imam. Janezu pa reci, če bo prišel, naj gre, da ne bodo ljudje o tebi tako govorili. Grem, bom krave spustila na reber...«

Lenčki je bilo nerodno radi njene ljubezni. Spoštovala je Pepo, ljubiti je ni mogla, ker je bila preveč odmaknjena od vsakdanjosti. Obleka in dolge kite črnih las so ji dišale po cerkvi in pajčevini v njej. Saj je bila tolikokrat na dan zgoraj pri cerkvi. Zvonila je, snažila oltarje in napolnila čudežno podobno svete Device. Lenčka se je ni upala objeti, ker jo je motil duh po svetih rečeh. Samo pogledala jo je hvaležno in se ponudila:

»Bom jaz pasla, dolder Lojze in Miha ne prideta. Ti si tako trudna, ko kar naprej garaš. Pojdi in vlezi za kako uro...«

Pepa je zavriškala in se branila:

»Jaz da bi spala! V nedeljo. Moj Bog! Če boš res pasla, bom pa šla jaz v cerkev. Pri nas je tako čudno ob nedeljah popoldne, kakor da ne bi bilo večernic pri fari.«

Lenčka si je zagnila šivanje v predpasnik, se spustila do hleva in začela odpenjati kravam priveze. Potem jih je odgnala na strmo reber onstran proti Orliškim bregom, ki so bili odeti v zeleno odejo igličevega dreyja. Na Javorju se je drl zategnjeno Preskarjev pastir in se poganjal za živino, ki je nemirno bežjala.

Čez čas je prisluhnila. Zazdelo se ji je, da je zalajal pes s čudno znanim tenkim glasom. Prisluhnila je še, pa ni bilo ničesar slišati. V duši se ji je rahlo zganilo. Obudila se ji je misel na Janeza in Pepo. Do danes je mislila, da je vse le njena skrivnost, Pepa ji je pokazala, da se moti. In če bi oče zvedel... Tu je nehala misliti.

»Pa saj bo enkrat vendar moral zvedeti!...« ji je vpadlo.

Njena žalost se je še povečala. Skočila je za juncem, ki je bodel z rogovi v breg in ga ošvrknila s šibo.

»Beži, da si rogov ne polomiš!«

Počilo je. V dobravi je odjeknilo na kratko in odsekano. Potem še enkrat in še enkrat. Ob Dramlji, ki je srebrnela spodaj, je zalajal Janezov pes. Škorci so se v široki, klinasti jati spreleteli od Javorja

proti boštovskim goram. Pastir na ravnici je z odprtimi ustmi obstal na mestu.

V njej je zažvelo čuvstvo strahu in nemira.

»Zdaj bo tu!«

Pes je pritekel iz gaja in se gnal v vneti naglici čez cvetočo ajdo v reber.

»Lenčka!« je toplo zapel Janezov pozdrav. Naredila se je, kakor da ne sliši in se zameknila za češminov grm, ki je bogatel na drobnih rdečih sadovih.

Janez se je razgledal, da bi jo našel, kam se je potuhnila. Potem se je zasmel na glas, da ga je slišala in nagnal psa. Rolf je bil v skoku pri njej.

Vlovil je njeno roko in ji pogledal v oči ostro, boleče z mačjim pogledom:

»Zakaj si se skrila?« Glas mu je bil narejeno lepo. Lenčka se je bala moči njegovih oči in glasu, pa se ob enem veselila. Danes pa ji je bilo težko, da bi se mu najrajši iztrgala in zbežala čez reber v dobravo in se tam razjokala. Potlačila je bolečino, ki ji je rastla iz globin in se delala hladno.

»Tako...«

Postavil je težko puško predse in si zapalil pipo.

»Kaj je rekel stari?« Je odločil mučen molk, ki je bil med njima.

Lenčka je medlela in ni mogla takoj odpreti ust, ker ni marala lagati.

»Da ne da, je zarežal nad teboj!« je dejal suho in skoro malomarno Janez.

Pekla jo je njegova trda beseda o očetu, pa mu ni upala oponesti. Trepetsje je prosila:

»Janez, nisem ga še vprašala, ker — — —«

»Ker ga nisi upala! Jaz ga pa bom! Je doma? Grem.«

Naredil se je, kakor da bi bil užaljen in se dvignil za korak navkreber.

»Saj ga ni doma!« je zastokalo iz nje.

Za nekaj trenutkov sta zopet molčala. Pred njima je sanjala Orlica, do pol svetlo obsončena. Večerilo se je že.

»Torej, dokler bo oče živ, ne boš moja žena?« Lenčki se je zazdel v tem trenutku dober.

»Pa Pepa me tudi ne mara!« Vzdihnil je, kakor da bi v resnici trpel.

»Pravi, da v cerkev ne hodiš, kolneš in piješ.«

Premaknil se je in se naglo poslovil. V hrib se je vzpenjala njegova visoka postava. Lenčka si je z roko zasenčila oči in gledala za njim — — —

Janezu se je razvijal v glavi hinavski načrt. Ozrl se je na vrata, ki so bila zaprta in krenil v hrib proti cerkvi. Rolf se je motal med trnjevim grmičevjem, zalajal, pa zopet tekel v šumo. Okoli in okoli je prežal sveto skrivnostni mir. Lovca je na široko izdahnil sapo in vstopil v svetličče. Slike so bledele v poltemi, le blesket večne luči jo je žaril. Janez je oprezno stopil izpod zvonovih vrvi in se ustavil na pragu, da bi se razgledal. Ozka senca je ležala na cerkvenem tlaku, ki ga je svetloba večne luči svetlila.

»Pepa!« je uganil. V trenutku se je premislil. Šel je do srede pod veliki luster, ki ga je jesenski veter rahlo pozibaval. Pokleknil je in se naredil, kakor da bi molil. Rolf je vohal po cerkvi in se priklatil kakor slučajno do Pepe. Vzkriknil je od groze in planila iz globoke zamaknjenosti po koncu.

»Marija!«

Janez je ostal na kolenih s trdno sklenjenimi rokami. Dejal je komaj slišno:

»Pepa, nikar se ne boj! Moj pes je.«

Pepi se je glas zdel domač, pa le ni mogla verjeti, da bi brezbožni lovec klečal pred oltarjem.

»Kdo je?« je jadrno vprašala.

Ko ga je prepoznala, se ji je blaženo stoplilo srce.

»To je njeno delo. Naša Lenčka!« V hipu je zrasel v njej ponos, da ji je Lenčka sestra. In njega, brezbožnega lovca, je v hipu vzljubila tako, kakor da bi bil brezgrešen in svet.

(Dalje sledi.)

Kako močni so Abesinci v zraku?

Abesinci razpolagajo za enkrat z 12 letali in 15 piloti. Abesinska vlada je naročila veliko novih letalskih potrebščin iz Anglije in Belgije.

Kmetje sestrelili italij. letalo.

V okolici Dababurja na južnem abesinskem bojišču so sestrelili abesinski kmetje italijansko letalo. Pilot je bil ubit. Abesinski kmetje so zaplenili eno strojnico in 2 puški.

PISITE SE DANES!

Ostanki

mariborskih tekstilnih tovarn brez napak, pristno-barvni. »Paket serija A« za moško, žensko, namizno, posteljno perilo in rjuhe. »Paket serija B« izključno zimski topli flaneli in barhonti najboljše kakovosti vsak Paket 10 do 20 m samo Din 107. Dalje novi »Original Kosmos Z pakete«, vsebujejo 2,80 m sukna za eno dolgo zimsko suknjo, ostruma za ženski plašč, lepe temne barve, ali pa 1,80 m za kratko zimsko suknjo in 1,20 m posebno modnega štruka ali sukna za eno hlače. Tudi ta paket samo Din 107. Vsi paketi poštino prosto. — Neprimerno vzamem nasej in zamenjam. Pišite takoj na „KOSMOS“ razpošiljalnico ostankov maribor. tekst. tovarn, MARIBOR, Dvočakova cesta 1. 1003

Lepe tiskovine

za trgovce, obrtnike, urade, kakor tudi večbarvne razglednice, barvotiske in druge v svojo stroko spadajoče tiskovine v latinici in cirilici

izvršuje

hitro, solidno in po najnižjih cenah

Tiskarna sv. Cipila

v Mariboru

Koroška c. 5

Cekov račun št. 10.602

Telefon interurb. št. 215